Cover:Layout 1 25.04.2009 0:20 Page 1

НОВИЙ ПОРЯДОК

ЖУРНАЛ АВТОНОМНИХ ПРАВИХ

#1(2009)

ПРО НАС

Чому автономні праві?

Це новий за формою і за змістом рух, який пропонує нові методи боротьби з системою і несе нові ідеї для відродження народу. Правильність боротьби для нас перевіряється лише її успіхом, а правильність ідеології лише її відповідністю соціальним і національним інтересам народу, які є однаково важливими. Жодна з існуючих політичних партій не відповідає цим ідейним вимогам, а жодна з правих організацій не досягла успіхів в політичній боротьбі, зокрема створенні політичної партії, яка зможе боротись за владу. Причини цього – чвари між організаціями, контроль і заборони з боку системи, а як наслідок - розчарування і недовіра людей до існуючих організаційних методів, що не дають необхідного успіху.

Ми пропонуємо рух, вільний і незалежний від існуючих партій і організацій. Рух, який не зможе контролювати система, який неможливо заборонити, в якому немає міжорганізаційних чвар. Автономний рух запроваджує новий сучасний стиль, керується новою непереможною тактикою. Замість осередків конкуруючих організацій ми створюємо автономні товариства, об'єднані ідеєю, належністю до спільного руху, принципами громадської активності, взаємозв'язку і співпраці. Головне завдання товариств – залучення нових членів руху і поширення наших ідей в народних масах. Легальна діяльність товариств забезпечується формально-юридичним створенням будь-якої кількості «громадських об'єднань» різних соціальних напрямків і назв, а також використанням громадянських прав, зазначених в конституції і законах. Таким чином будь-яка протидія з боку системи усуває загрозу для діяльності інших товариств і цілого руху. Автономна тактика дозволяє зосередитись на головному завданні руху – агітації і пропаганді, збиранні ресурсу для справжньої політичної або революційної боротьби, виконанні реальних завдань, а не на віртуальних багаторічних обіцянках «незабаром взяти владу». Влада стане доступною лише для того руху, який вміє вдало протистояти системі, має велику кількість активістів, відповідний матеріальний ресурс і підтримку народних мас. Досягнення цих вимог і є головним завданням автономних правих.

Які ідеї несуть автономні праві?

Ми прагнемо об'єднати всіх соціально і національно мислячих громадян для боротьби за повалення системи. Тому ми виступаємо проти:

- капіталізму: влади грошей, нетрудових прибутків, процентів, експлуатації.
- лібералізму: споживацтва, егоїзму одиниці, космополітичного виродження.
- глобалізації: стирання всіх кордонів, необмеженої міграції, змішування народів.
- імперіалізму: світової гегемонії і злочинної політики США, Ізраїлю, РФ.
- матеріалізму: культурної і фізичної деградації, підміни традиційних цінностей.

Замість діючої системи, ми пропонуємо новий лад соціальної і національної справедливості - створення народної спільноти всіх працюючих українців, об'єднаних вірою в те, що загальне добро стоїть перед особистим. Тому ми виступаємо за:

- соціалізм: безкласове суспільство, рівноправність, розподіл прибутків
- націоналізм: підпорядкування держави інтересам нації та збереження її чистоти
- автаркію: повну економічну, а значить і політичну незалежність країни
- рівне право народів на самовизначення: позаблоковий статус України
- здоровий спосіб життя: свободу від наркотиків і шкідливих звичок
- охорону природи: захист навколишнього середовища

Це далеко не повний перелік наших ідей, але він дає можливість зрозуміти, що головні цілі нашої ідеології – це виживання і розвиток народу, це національна свобода України і соціальна свобода трудящих українців. Саме заради цього хочуть працювати і боротись автономні праві.

Автор: Редакція

Cover:Layout 1 25.04.2009 0:20 Page 3

ЗМІСТ:

Про нас.....2

Культурна контрреволюція.....3

Freie Nationalisten:
досвід, яким не можна нехтувати.....4

Straight Edge як він є.....11

Соціальність чи Соціалізм.....15

Підстави соціал-національної
революції.....19

Диспозиція 2009.....21

Націонал-революційні висновки.....21

До прямої дії.....23

Революційний
соціал-націоналіст.....24

Жижий оскал глобалізації.....27

Як приєднатись до
автономного руху.....30

верстка та дизайн: MMX

Cover:Layout 1 25.04.2009 0:20 Page 4

REACTOR.ORG.UA

VATRA.ORG.UA

LANDSBERG.ORG.UA

HVATITBUHAT.INFO

КУЛЬТУРНА КОНТРРЕВОЛЮЦІЯ

Дегенеративне мистецтво – продукт дегенеративної еліти. Чи потрібні народу дегенеративне мистецтво і дегенеративна еліта? – Не потрібні. Викорінення дегенерації – суспільно-корисна справа.

План відновлення контролю трудового українського народу над мистецьким простором.

Природа зарази

1. Мистецький простір окуповано ворогами народу. Вороги народу крадуть в особливо великих розмірах, чим порушують Кримінальний Кодекс. Вороги народу – чорна банда елітних злочинців, які приватизували і окупували мистецький простір. Окупований і приватизований ворогами народу мистецький простір має таким чином відверто дегенеративну природу, а тому суперечить інтересам трудящих і потребує ліквідації в межах чинного законодавства.

2. Дрес-код дегенеративного мистецтва – богема, гранти-фонди, пінчукартцентр, карпа-дерешандрухович-жадан, корпоратив, синдром Скрябіна (від озимих до зелених), поцілувати елтонаджона, антифашизм, лібералізм, толерантність, арфуш і аделаджа. Таким чином носії дегенеративного мистецтва є шпигунами і провокаторами, як і їхні ліберальні попередники-пацифісти, винниченки. Гламурна богема = елітні жлоби.

3. Дегенеративне мистецтво розповсюджує через ліберальні засоби масової інформації отруйні спори єресі і комплексу провини. Вони називають це «культурною революцією». Приклади візуального психотерору: – фінансування, просування і розкручування гламурної еліти (Сєрдючка, І.Білик, Чічкан та інше неподобство); – нав'язування волохатої антифашистської чегеварівщини в кліпі «Не кажучи нікому»; – справжністська інтерпретація Другої світової війни у ліричному серіалі «Собор на крові» (вимога покаяння українців за т.зв. «голокост» у Бабиному Яру); – щоденна реклама коньяку, сигарет і горілки. Дегенеративне мистецтво – отрута.

Дезінфекція

1. Заборона дегенеративного мистецтва методом заборони його утворення, розповсюдження і фінансування.

2. Оперативне розслідування попереднього шкідництва виробників, реалізаторів та спонсорів дегенеративного мистецтва з обов'язковою конфіскацією вкрадених у трудящих грошей, рухомого і нерухомого майна з обов'язковим поверненням його жертвам ліберальної тиранії протягом 5 днів.

3. Соціальна реабілітація гламурної богемної еліти на ланах широкополих (добровільне 5-річне навчання в Університеті практичних знань сільського господарства відповідно до режиму трудового дня працівників аграрної галузі).

Прикінцеві положення

Є бактерії – є мило.
Є зубний наліт – є зубна щітка з пастою.
Є відьми – є полювання на відьом.
Є Чорний квадрат Малевича – є Гайдамаки Т.Г.Шевченка.
Є елітна революція – є народна контрреволюція.

Автор: Бюро Добрих Послуг

Коротка передісторія виникнення

Незабаром після закінчення Другої світової війни в Німеччині була заснована Соціалістична імперська партія (Sozialistische Reichspartei), основу її кадрового складу склали націонал-соціалісти, колишні члени NSDAP. Перші три роки діяльності SRP означались значним успіхом, проте вже в 1952 році партія була заборонена рішенням Конституційного суду ФРН з причини, як відзначив суд «рішучої схожості SRP з гітлерівською NSDAP».

Це призвело до того, що національні сили Німеччини фактично втратили і без того невеликі шанси на успіх. Подібна ситуація тривала до 1964р., коли була заснована Націонал-демократична партія Німеччини (NPD), остання хоч і добилася певних успіхів за перші п'ять років, в основному за рахунок проходження до багатьох з парламентів Земель Німеччини, проте вже в 1969р. зазнала грандіозного занепаду після свого провалу на виборах в Бундестаг. До цього часу пройшла вже майже чверть сторіччя з моменту закінчення війни, з лав активістів партії постійно випадають представники старої гвардії – націонал-соціалісти-учасники Великої війни. Основною причиною тому став похилий вік більшості з ветеранів. Проте NPD все ще налічує чималу кількість націонал-соціалістів, хоча щороку їх чисельність продовжує неухильно скорочуватися.

У 1974 році молодий американець Герхард Лаук, німець за походженням, засновує в США пропагандистський орган NSDAP/AO, що спеціалізується на масовій поштовій розсилці нелегальної націонал-соціалістичної пропаганди до Німеччини і країн Європи. У цьому ж році Герхард Лаук відвідує ФРН. Під час здійснення своєї кругової поїздки по країні він буде заарештований офіційними властями, проведе в ув'язненні близько двох місяців, а потім «гуманний» німецький суд прийме рішення про видворення Лаука з Німеччини. Проте в цілому поїздку Лаука на Батьківщину можна вважати досить успішною, адже результат сказав сам за себе. Як гриби після дощу, по всій Німеччині починають виникати осередки NSDAP/AO. Одночасно з цим керівництво NPD побоюючись заборони на діяльність своєї партії, всіляко відмежовується від націонал-соціалізму і якщо на самому початку NPD мала особово-кадрову прив'язку до партійної лінії NSDAP, то надалі така була практично повністю втрачена. Саме цей чинник сприяв тому, що значна частина НС нової генерації просто відмовилися від співпраці і членства в NPD. В умовах тривалого і ретельно завуальованого процесу реорганізації NPD стала повністю відповідати своєму партійному імені: «націонал»-демократична партія. Цей факт змусив іншу молоду людину – Міхаеля Кюнена – на той момент лейтенанта Бундесверу, виступити з прямим твердженням: «Націонал-соціалісти повинні належати лише до націонал-соціалістичної організації!» Після того, як його, як висловилися ЗМІ, «нацистська банда» була розігнана, а він сам звільнений з лав Бундесверу, Кюнен засновує «легальну руку» німецького НС-руху, який як і раніше

FREIE NATI

ДОСВІД, ЯКИМ НЕ

Journal:Layout 1 29.04.2009 18:42 Page 5

IONALISTEN: МОЖНА НЕКТУВАТИ

продовжує знаходитися в підпільному становищі. Так на півночі країни виникає легендарний «Aktionsfront Nationaler Sozialisten» (ANS) – «Фронт дії національних соціалістів». Звичайно, ANS не була єдиною у своєму роді, на увагу заслуговують також ті, що діяли на той момент на Півдні Німеччини – VSBD/PdA (Volkssozialistische Bewegung Deutschland / Partei der Arbeit – Народний соціалістичний рух Німеччини/Партія праці) на чолі з Фрідгельмом Буссе, а також NRAF (Nationalrevolutionere Arbeiterfront – Націонал-революційний робочий фронт), головні сили якого розташовані на той момент в Бремені. Інші організації і групи такого роду діяли переважно на локальному, а іноді регіональному рівні. Більшість з них або припиняли своє існування в результаті внутрішніх розколів, або ж подібно до VSBD/PdA і ANS/NA були заборонені і розпущені офіційною владою. Після заборони ANS/NA в грудні 1983р. Міхаель Кюнен розвиває нову стратегію, згідно якої він відмовляється від ідеї створення нової організації. Причина цього цілком очевидна – чим швидше організація набирає відомість і популярність в масах, тим швидше відбувається заборона її діяльності. Натомість Міхаель Кюнен планував зробити щось подібне до політичної інтервенції, суть якої полягала в тому, щоб проникнути і перетворити на націонал-соціалістичну одну з вже існуючих політичних партій. При цьому приймався до уваги той важливий факт, що заборона політичній партії – справа досить непроста і під силу тільки Федеральному конституційному суду. Для порівняння, для заборони діяльності організації необхідне всього лише відповідне розпорядження Міністерства внутрішніх справ Німеччини і справу зроблено.

Кюнену з товаришами не довелося довго займатися пошуками. У регіоні Штутгарту знаходилася офіційно зареєстрована партія, що складається всього з двадцяти членів (Freiheitliche Deutsche Partei (FAP) – Вільна німецька партія). FAP, на чолі якої стояв вже досить літній керівник Мартін Паппе, діяла тільки на локальному рівні, не граючи при цьому ніякої значущої політичної ролі. Політична окупація FAP відбулася так швидко, що Мартін Паппе спочатку навіть не зрозумів, що відбулося. Так, на якийсь час з'явилася і була забезпечена нормальна робоча платформа для націонал-соціалістів нової генерації. Проте незабаром виникає нова проблема, цього разу внутрішнього характеру. Причина – серйозний конфлікт навколо особи Міхаеля Кюнена. Врешті-решт відбувається внутрішній розкол FAP. Через декілька років прихильники, що об'єдналися в партійне крило Міхаеля Кюнена, залишають FAP «путчистам» на чолі з Юргеном Мозлером. Трохи відходячи від теми, зазначу, що згодом «путчисти» умудрилися знову посваритися, але цього разу вже між собою. Причому в FAP з'явилося відразу два крила, одне на чолі з Буссе, а інше з Мозлером. Так виникли нові організації, які частково залишили за собою право на партійне життя. Що стосується німецького НС-руху в цілому, то він продовжував поступово зростати.

Після падіння Берлінської стіни особливо актуалізувалася тема «засилля іноземних іммігрантів», почався відкритий виступ проти чужинців, причому особливо масовий характер носили виступ восени 1991р. у м. Хойєрсверді. Варто також згадати серпень 1992р. – масові безлади в Ростоку-Ліхтенхагені. Зрозуміло, реакція правлячої влади не примусила себе довго чекати. Як результат – хвиля заборон на діяльність більшості патріотичних організацій, серед яких: «Nationalistische Front» (NF) – Націоналістичний фронт, «Deutsche Alternative» (DA) – Німецька альтернатива, «Der Nationale Block» (NB) – Національний блок, «Die Nationale Offensive» (NO) – Національний наступ та інші. Серед небагатьох, що тимчасово уціліли залишалися FAP і «Nationale Liste», що діє в Гамбурзі, – «Національний список», нашуміла в ЗМІ своєю боротьбою з антифашистами і чужинцями. Обом структурам явно допомогло володіння статусом політичної партії, отже, заборону на їх діяльність міг накласти виключно Федеральний конституційний суд Німеччини. Тому і FAP, і «Nationale Liste» тимчасово уціліли, і на той час навіть брали участь на виборах до парламентів своїх Земель. Зрештою, 24 лютого 1994р. «Nationale Liste» все ж таки була заборонена. Аналогічна доля спіткала і FAP, яку заборонили рівно на рік пізніше – 24 лютого 1995р.

Наприкінці 1992р. – на початку 1993р. найближчий соратник і вірний друг Міхаеля Кюнена Крістіан Ворьх розвиває нову політичну концепцію, що отримала первинну назву «Автономні праві», через декілька років – «Вільні націоналісти».

Юридичні аспекти

Накладення заборони на діяльність тієї або іншої політичної організації приводить до достатньо серйозних наслідків, адже за діючими законами подальша участь або керівництво забороненою громадською політичною організацією (ПО) карається значним грошовим штрафом і/або двома роками в'язниці. У 90-х роках минулого століття більшій частині німецьких правих довелось пережити і відчути на собі всі відомі методики як кримінального так і адміністративного переслідування з боку системи. Участь в забороненій організації – це адміністративний делікт, що став ефективним інструментом політичних репресій. Причому інструмент цей діяв достатньо вибірково, обходячи стороною «антифашистські», ліворадикальні організації, оскільки єдиним реальним об'єктом всіх зусиль офіційних властей ФРН були і залишаються представники національного табору. Звинувачення в «подальшій участі або керівництві забороненою ПО» вимагає достатньо тривалого розслідування, що нерідко приводить до тяганини в суді, тому разом із значними грошовими штрафами обвинувачені, як правило, вимушені також нести значні судово-процесуальні витрати. Суттєві судові витрати плюс великий грошовий штраф призводили до практично повного підриву фінансового, соціального і суспільного положення засудженого НС-активіста. Адже під великими грошовими штрафами розумілися суми в десятки, а то і сотні тисяч тодішніх німецьких марок. Прикладом цього може бути знаменитий «процес Штутгарту» 1992 р., за наслідками якого 11 звинувачених націонал-соціалістів повинні були виплатити грошовий штраф, загальна сума якого досягала справді астрономічних масштабів – один мільйон марок.

Зважаючи на всю серйозність становища, що склалося, з'явилася реальна потреба у використанні нової політичної концепції.

Політико-філософський аспект

Появі концепції «вільних націоналістів» сприяв ретельний аналіз тодішньої ситуації. У своїх висловах Крістіан Ворьх часто торкається питання про те: «Чому «ліві» і «антифа» менш уразливі відносно

політичних репресій, ніж представники «правого» табору?!» З одного боку, «ліві» є уявною політичною опозицією і тим самим корисні для самої правлячої системи. З іншого боку, у «ліворадикалів» і «антифа» практично відсутні організаційні структури, а це означає, що відносно них неможливо винести офіційну заборону з метою ліквідації антиконституційного об'єднання громадян. Відсутність організаційних структур замінюється концепцією «індивідуалізму і самостійної діяльності». Іншими словами: якщо «праві» вибудовують свою роботу на принципах «колективізму», то «ліваки» переважно використовують тактику «індивідуалізму», що робить їх політичну діяльність достатньо гнучкою і оперативною. Завдяки цьому в кінці 1992 р. «ліворадикалам» вдалося добитися відчутних успіхів і серйозної підтримки з боку раніше аполітичних громадян. «Праві» ж, навпаки, зіткнулися з хвилею заборон і розпусків своїх організацій, що, поза сумнівом, сприяло зниженню їх політичної активності зі всіма витікаючими з цього наслідками. З одного боку, приналежність до організації створює якусь ментальну підтримку, а також можливість ідентифікувати себе як частину руху, разом з тим така приналежність може слугувати і якимсь бар'єром, стримуючим внутрішній і зовнішній розвиток НС-руху. Звичайно ж, все залежить безпосередньо від конкретної ситуації, а також зовнішніх чинників. В умовах, що склалися на початку 90-х років у ФРН, найбільш доцільним кроком виявилося часткове перейняття «правим табором» тактики, використовуваної «лівими». Те, що агресивна частина «лівого руху» (включно з антифа) за прикладом анархістського руху попередніх років почала називати себе «автономними» вплинуло на появу в лавах НС власної варіації даного поняття. Так з'явилися «автономні праві». І якщо раніше активісти руху заявляли про свої політичні переконання, указуючи при цьому на своє членство в тій чи іншій організації, то зараз достатньо було просто сказати: «Я автономний правий». Проте, нова концепція опинилася в дещо складному становищі, оскільки у момент її зародження вище згадані FAP і «Nationale Liste» ще не були заборонені, причому багато активістів руху розглядали їх як щось «невразливе», адже обидві організації володіли партійним статусом і навіть брали участь на виборах до Земельних парламентів.

Проте вже влітку 1993р. до Конституційного суду потрапили три формальні клопотання про заборону їх діяльності. Після півторарічного судового розгляду суд виніс свій вердикт, згідно якомго і FAP і «Nationale Liste» не визнавалися партіями в контексті § 2 Закону ФРН «Про партії». Своє рішення суд мотивував тим, що обидві організації «не мають мінімально допустимого числа членського складу». Такий результат справи розв'язав руки Міністерству внутрішніх справ, яке протягом одного року (1994-1995) заборонить діяльність як FAP, так і, «Nationale Liste».

Процес по забороні FAP і «Nationale Liste» призвів до того, що шлях для реалізації нової концепції виявився повністю виправданим і вільним. Не зважаючи на це, невелике коло НС-активістів з Гамбурга все ще не наважується стати на шлях «Автономних правих». Даній обставині сприяло також і те, що до 1995 року організація публічних заходів в Німеччині була практично паралізована. Причиною тому стали масові репресії, що зробили неможливим проведення на території ФРН будь-яких публічних виступів і демонстрацій. Виняток становили лише ті випадки, коли демонстрації організовувалися і проводилися від імені лояльних системі політичних партій. Те саме становище можна віднести і до інших форм публічних заходів, які також потрапили під масивний тиск з боку системи. Подібний форсований темп боротьби з національними силами зберігся в «архідемократичній» ФРН аж по 1997 рік.

До березня 1995р. НС-рух неначе зачаївся в очікуванні. Потрібен якийсь час для внутрішнього і ментального усвідомлення нової концепції «автономності», яка ще багатьом здавалася чужою і неприйнятною. А все тому, що німецькі «праві» завжди прагнули і прагнуть до побудови твердої організаційної структури, заснованої на традиційно-історичних принципах. Причому самі ці принципи знаходять свій зовнішній вираз у спільній уніформі, єдиній організаційній символіці та інших атрибутах, властивих для політичної боротьби (1918-1933), яку вели SA й інші військово-патріотичні об'єднання. І тепер доводилося відмовлятися від всіх цих «відшліфованих» роками засад і звичок. Необхідне якесь переосмислення і ухвалення того, що приналежність до НС-руху не обов'язково означає наявність партквитка в кишені. На той момент ця думка здавалася чимось революційним. Як наслідок, багато хто сприйняв цю ідею як абсурд, що веде до анархії і розвалу.

Подальший розвиток

У лютому 1996р. рішенням Земельного суду м. Франкфурту Крістіан Ворьх був в черговий раз засуджений до тюремного строку терміном на один рік. Під час його відсутності інший НС-активіст з Гамбурга Томас Вульф (колишній заступник і соратник Ворьха по «Nationale Liste») починає повномасштабне втілення в життя концепції «автономних правих». Варто відзначити, що Вульфу була не до душі тодішня робоча назва: «автономні праві», тому він вибере і запустить в обіг, як йому здається, більш відповідне – «Freie Nationalisten» – «вільні націоналісти». Ворьх схвалює його ініціативу. На відміну від України, де термін «правий» асоціюється в значній мірі з НС, а термін «націоналіст» спаскуджений «націонал-демократами» («справжніми націоналістами»), в Німеччині була протилежна ситуація. «Вільні націоналісти» – назва, що символізує в Німеччині непорушний зв'язок з націонал-соціалізмом, що включає не лише революційно-соціалістичну, але і націоналістичну ідейну спадщину. Починаючи з 1997 р. репресивні заходи поступово слабшають, а сам рух знов починає відновлювати сили. Цікавим здається ще і той факт, що NPD, скоріше від безвихідності, ніж виходячи з яких-небудь ідейних міркувань, починає поволі відкривати свої двері також і для представників радикальних сил. Для націонал-соціалістів наступає період певного натхнення, підйому духовних сил. Тепер уже багато активістів руху остаточно переконалися і усвідомили те, що для демонстрації своїх політичних поглядів не потрібне більше використання єдиних символів, партійних атрибутів і інших організаційних формальностей. Прийшов час нових політичних механізмів.

Як правило, чорний одяг, куртки з капюшоном, спортивне взуття, бейсбольні кепки, сонцезахисні окуляри або хірургічні маски – стали візитною карткою «вільних націоналістів». Те ж саме стосується і пісні «Frei, sozial und national», що стала неформальним гімном для «Freie Nationalisten». Сучасні комунікації, передусім Інтернет, зайняли місце вчорашніх організаційних структур і виявилися на ділі набагато ефективнішими. Відбулося впровадження нових тактичних принципів: «комунікація, співпраця і командна робота», причому комунікація стала платформою, на якій розвивається все інше. За нею слідує співпраця і командна робота. До тих пір, поки не буде забезпечена почергова і взаємопов'язана функціональність даних принципів, про ефективну політичну діяльність не може йти і мови. Без розвитку систем комунікації неможливо добитися повноцінної співпраці; без співпраці не можна добитися командної роботи. Правильне розуміння даних принципів принесло реальний результат: по всій Німеччині починають з'являтися «Freie Kameradschaften» – «вільні товариства», які являють собою місцеві і регіональні осередки руху «вільних націоналістів», об'єднаних між собою єдиною комунікаційною мережею, яка і забезпечує їх злагоджену взаємодію. В ідейному плані, всі активісти німецьких «Freie Kameradschaften» є націонал-соціалістами – політичними солдатами, стратегія яких направлена на реалізацію програмних цілей історичної NSDAP. У тактичному плані, робота товариств зосереджена навколо вербування нових членів руху і пропагандистської роботи з народними масами. Що стосується чисельних показників товариств, то зараз загальна кількість «Freie Kamerad-

schaften» по всій Німеччині налічує близько 260 відділень. Кожне товариство складається з 5-60 активістів, тобто загалом рух налічує декілька тисяч активістів, які не лише діють в своєму регіоні, але і збираються разом на публічні акції руху. Такий результат є недосяжним для окремої організації, особливо якщо поруч з нею діють інші конкуруючі організації, але став досяжним для руху автономних правих, який постійно зростає. «Freie Kameradschaften» мають загальну символіку, яка представлена чорними прапорами і оберненими в протилежний бік символами антифа. Окрім пропагандистської роботи, публічних виступів, участі в маршах і демонстраціях, «вільні товариства» взяли на себе функцію боротьби з «антифашистами» (Anti-Antifa). Проти антифа ведеться енергійна робота, що включає також акції фізичного впливу. Варто також згадати, що силами товариств був складений так званий «чорний список», що містить докладну інформацію (фотографії, імена, прізвища, адреси, а також інші дані) про того чи іншого «борця з фашизмом». «Список» постійно поповнюється. Проте повернемося до історії подальшого розвитку «вільних націоналістів».

Через деякий час співпраця NPD і «вільних націоналістів» знову припинилася, причина – страх керівництва NPD перед можливою забороною партії. Проте не зважаючи на це, вже через декілька тижнів самостійної роботи «вільні націоналісти», представлені у вигляді численних «Freie Kameradschaften», доведуть свою політичну зрілість і оперативну дієздатність. Саме вони стануть тією політичною силою, яка вперше, після репресій 1992-1996 років, доб'ється офіційного права на організацію публічних вуличних заходів, без використання яких-небудь привілеїв, властивих виключно політичним партіям. Якщо розглядати період з 2000-го по 2004 рік в контексті конкурентної боротьби між NPD і «вільними націоналістами», то останні перемогли в боротьбі «за вулицю». Причому зробили це зі значною перевагою.

Народний фронт

Після провалу чергової спроби повісити заборону на діяльність NPD, партія починає працювати більш «розкуто», без зайвих побоювань і перестраховок. Незабаром між NPD і «Freie Nationalisten» виникає новий союз, що отримав надалі назву: «Народний фронт» – об'єднання, виникнення якого раніше ніхто і уявити собі не міг. В якості демонстративного жесту три імениті представники від «вільних націоналістів» – Томас Вульф, Торстен Хайзе і Ральф Тегетхоф вступають в партію, хоч і роблять це з однією обмовкою: «вони як і раніше залишаються «вільними націоналістами». З цієї миті можна говорити про певний формальний поділ «вільних націоналістів» відповідно на партійних і безпартійних. Дані події призводять до змін раніше прийнятої концепції, оскільки в NPD поступово вливається частина «Freie Nationalisten». Починається період тісної і плідної співпраці. Одним з доказів успішної роботи «Народного фронту» є і те що, починаючи з 2000 року, національним силам, нарешті, вдалося добитися і відстояти своє право на проведення відкритих публічних заходів і демонстрацій. Лише у окремих випадках у чиновників з'являється можливість заборонити ту або іншу демонстрацію. Приводи і підстави для цього підшукуються найрізноманітніші. Наприклад, найпопулярніша підстава для заборони публічного заходу полягає в «неможливості забезпечити особисту безпеку учасників акції, внаслідок можливих зіткнень з агресивними ліворадикальними силами». Подібні заборони негативно впливають на внутрішню атмосферу в русі, тому жорстка і рішуча боротьба з чиновницьким свавіллям стала однією з відмінних рис «вільних націоналістів». Останні негайно ініціюють гучні судові розгляди: подаючи значні грошові позови, паралельно добиваючись притягання до кримінальної відповідальності того чи іншого «чиновника-антифашиста», що грубо перевищив межі своїх посадових повноважень.

Чорний Блок

Берлін, 2004 рік. Напередодні першотравневої демонстрації, ініційованої від імені NPD, був скликаний так званий «Чорний блок Берлін». До об'єднання увійшли NPD, «Freie Nationalisten», «Kampfbund Deutscher Sozialisten (KDS)» – «Бойовий союз німецьких соціалістів», а також численні

регіональні організації «правого спрямування». Надалі, назва «Чорний блок Берлін» зазнала низку змін: «Національний чорний блок», «Блок – рішучість», «Революційний блок», «Чорний блок». Перший масовий виступ «Чорного Блоку» відбувся Першого травня (Національний день Праці) 2004 року в Берліні. Хоча виступ виявився достатньо успішним, не обійшлося і без окремих розбіжностей між активістами NPD і представниками безпартійних сил Блоку. Предметів для суперечки виявилося достатньо: починаючи з юридичних аспектів демонстрації і закінчуючи зовнішнім виглядом її учасників. З одного боку, «вільним націоналістам» дорікали в зловживанні «лівацькою» символікою, навіть, не зважаючи на те, що вона була перевернута у зворотний бік (стиль німецьких анти-антифа). З іншого боку на адресу NPD пролунали звинувачення в «консервативній старомодності» і нездатності своєчасно і гнучко реагувати на реалії, що змінилися. Природно, що сторони суперечки щосили намагалися довести свою правоту. Знайти відповідний, обопільно-прийнятний варіант або ж частково визнати правоту опонента, завдання досить важке, хоч і реальне. Розбіжності також торкнулися окремих юридичних аспектів організації спільний публічних акцій, а також питань дисципліни. Угода все ж таки була досягнута, з цієї миті «Чорний Блок» починає діяти хоч і радикальніше, ніж решта маси непов'язаних з якимнебудь політичним об'єднанням демонстрантів, проте його дії, як і раніше, знаходяться в рамках діючих законів, а також нормативних розпоряджень, які регулюють «права громадян на вільні, публічні збори». У основу політичної риторики «Чорного блоку» лягають загальновизнані всіма гасла: «Німецькому народу – національний соціалізм!», «Знищити капіталізм!», «За антисіонізм у всьому світі!», «Національна революція замість нового світового порядку!» і т.д.

На тлі зміцнення позицій «Чорного Блоку» зворотна тенденція торкнулася антифашистів, активність яких пішла на помітний спад. Разом з тим чисельне зростання учасників Блоку дещо ускладнило процеси впровадження єдиних командних і організаційних принципів. Зрозуміло, що стежити за дотриманням єдиної організаційної лінії в порівняно невеликій групі однодумців набагато легше, ніж в Блоці, що складається з тисяч учасників. За таких обставин виникла необхідність у формуванні дієздатних керівних структур. Як наслідок, піднялося питання про кандидатуру на роль лідера «Чорного блоку». Відповідь була знайдена негайно. В рядах німецького НС-руху знаходиться значне число заслужених і авторитетних активістів – політичних солдатів, що вірно виконують свій обов'язок вже впродовж десяти, а то і двадцяти років. У випадку з Крістіаном Ворьхом йдеться про третє десятиліття впертої і самовідданої політичної боротьби. Саме тому, а також завдяки загальній пошані і визнанню з боку решти товаришів, неформальним лідером «Чорного Блоку» став Крістіан Ворьх – легендарний націонал-соціаліст, що присвятив все своє життя боротьбі за нову вільну Німеччину. Завдяки Крістіану Ворьху і його концепції «Вільних націоналістів», німецький НС-рух переживає новий підйом. Все більше і більше людей розчаровуються в ідеалах «демократії» і «світлому капіталістичному майбутньому», роблячи свій вибір на користь національного соціалізму, вступаючи в ряди «Чорного блоку». Німеччина поступово прокидається від сну, за нею прокидається Чехія, де рух автономних правих отримав стрімкий розвиток, пробуджуються інші країни. Черга дійшла до України, і невдовзі настане той день, коли одного разу прокинеться вся Європа.

Автор: Макс

STRAIGHT EDGE. ЯК ВІН Є

Straight Edge (sXe) це більше ніж просто здоровий спосіб життя. Його ідеї глибші і радикальніші. Straight Edge це не просто відмова від шкідливих звичок і речовин, а це і боротьба з ними.

Ви запитаєте навіщо взагалі потрібен Стрейт Ейдж, чому не можна вести просто здоровий спосіб життя і не морочитися субкультурою? Це доволі правильне і актуальне питання. Розглянемо його з точки зору психології. Чого прагне людина? Вона прагне чогось яскравого і модного. Купуючи цукерки, ви дивитесь спочатку на обгортку, а потім вже оцінюєте начинку. Так і будь-яка субкультура.

Спочатку людина приходить в субкультуру, а потім вже заглиблюється в зміст і глибину ідеї. Якщо ви зараз скажете комусь – «друже, не пий і не пали» він вам просто посміється в обличчя, а коли він побачить молодих міцних хлопців, які веселяться не гірше ніж ті, що гроблять своє здоров'я, то він подумає «це круто, я хочу бути таким», адже яскрава субкультура пристає до людини краще ніж просто на вигляд сіра ідеологія, особливо в країні, де якщо ти не п'єш – ти не людина.

Потрібно ламати ці стереотипи! Потрібно мислити і жити тверезо! Хочеш змінити щось в країні – почни з себе. Зараз ви навряд чи побачите зрілого чоловіка років 40-50, який ще може 20 років тому був sXe. Він не буде так одягнений, не буде з хрестами на руках і хардкором в плеєрі, він не назве себе стрейтейджером. Але у нього залишиться головне в душі – ідея. Відмова від шкідливих звичок і зовсім інша система цінностей, ніж нав'язує нам капіталістична система. Адже Straight Edge це не обмеження себе, а здоровий світогляд.

Кинь пити і палити, почни тренуватись в залі, запишись в секцію бойових мистецтв! Самовдосконалюйся!

Straight Edge це протест!

Прояв протесту – вчитися і займати гідні місця як в університетах, на підприємствах, так і в політиці назло жидам, які хочуть зробити з нас рабів.

Протест – не пити і не курити, назло капіталістичній пропаганді, рекламі і нав'язуванню чужорідної бидло-культури.

Протест – народити і виховати здорових дітей, назло виродкам, що народжують виродків і намагаються зробити так, щоб наші діти були виродками.

Протест – зберігати вірність єдиній подрузі, назло ліберальній моді «сексуальної революції».

Протест – вивчати літопис своєї Батьківщини, знати звичаї і традиції наших предків, назло глобалізації.

Протест – зробити модним любити свою Батьківщину, зберігати свою кров чистою, а не бути егоїстом, бухати і спарюватись з шльондрами та чорними.

Протест – посадити дерево і зробити свій будинок гарним, а не смітити на вулицях і губити екологію.

Можна продовжувати майже до нескінченості. І головне – жодних дій на п'яну голову!

Бути sXe в нашому хворому суспільстві деколи навіть небезпечно і складно. На тебе дивляться як на прибульця, адже «як це можна – не пити». Гірко і сумно таке чути. Виходить, поголовно всі залежні

від бухла десь в підсвідомості, залежні від стереотипу – що на свято треба набухатись і що відпочинок це пиття і куріння. Відпочинок – це спорт. А свято – це гарний настрій і приємне спілкування з друзями, а не «морда в салат».

Straight Edge це не просто обмежений вжиток алкоголю та тютюну, а це повна відмова від шкідливих звичок. Боротьба з системою. Відмова так само від безалкогольного пива, тому що безалкогольне пиво виробляє та сама капіталістична індустрія, що і алкогольне, тому не потрібно вкладати гроші в індустрію смерті.

Straight Edge, як субкультура, виникла в 80-х роках, виросла з панк-хардкор сцени. Коли все вже зайшло в глухий кут. Коли панк-хардкор сцена захлиналася в алкоголі, наркотиках, з'явились революціонери, які показали новий вектор розвитку і назва їм була Straight Edge або в народі «позитивна молодь». Назва була взята з однойменної пісні Straight Edge групи Minor Threat, яку заспівав Ян Маккей.

Ця пісня стала новим кроком. Так зародився новий рух, який різко почав набирати оберти. І став відомим не лише на території США.

Straight Edge однозначно забороняв – куріння, алкоголь, наркотики, безладний секс, підтримку порноіндустрії. До неоднозначних заборон, тих які були вибором особисто кожного, відноситься – вегетаріанство і невживання чаю, кави, енергетиків, фармацевтичних засобів. Тобто якщо ти захотів випити чаю або кави то будь ласка, ти від цього не перестанеш бути sXe, або якщо захворів то можна, і навіть потрібно, випити пігулку. Але є і ті, хто вважає це забороною. Кожен вирішує щодо цього сам.

Те саме стосується сексу. Є ті хто обрав секс лише з метою народження дитини, є ті хто дозволяє собі секс лише після весілля, а хтось просто з постійним партнером або дозволяє просто флірт, поцілунки і так далі окрім сексу з непостійним партнером. У цьому плані теж кожен сам собі суддя. Ніхто не перетворює sXe на чернецтво. Щодо вегетаріанства так само, адже є багато нюансів. Якщо хтось вирішив, що йому краще не їсти м'яса, то звичайно респект, ну а якщо людина хоче і любить м'ясо – чому б ні? Адже sXe це не обмеження, а своя система поглядів, проте з обов'язковим пунктами, які були перераховані вище.

У Straight Edge є своя історія, своє коріння, але, як відомо, з часом все міняється.

Почали з'являтися різні відгалуження Стрейт **ейдж, наприклад – Ortodoxal, Hardline, Softline, Militant, Vegan, Skinhead-straight edge**. Тепер про кожну гілку детальніше:

Ortodoxal Edge (Ортодоксальний ейдж) – іншими словами «традиційний». Відкидаючи всякі крайнощі, політику і т.д., можна сказати просто «здоровий спосіб життя». Також вони ведуть пропаганду словами, стікерами, графіті, інтернет ресурсами, віршами, музикою. Пропаганду ведуть всі гілки ейджа.

Hardline Edge (Хардлайн ейдж) – це стрейтейджери, які відмовилися від кави, чаю де міститься теїн, кофеїн. Секс лише з постійним партнером, переважно лише для створення дитини. Також це ті, хто обрав не лише пропаганду, але і пряму дію. Відомий випадок, який стався наприкінці 2008 року, коли російські хардлайнери вбили 2-х алкашів. Як на

мене це занадто радикально. Проте кожний обирає свій шлях.

Softline Edge (Софтлайн ейдж) – на мою думку це позерство. Це ейджери, які дозволяють собі пиво, секс з різними людьми. Без коментарів. Загалом антіфа придумали цю гілку ейджа.

Militant Edge (Мілітант ейдж) – найкраще описати це словами групи Eath Crisis з пісні «Stand By»: «Віднині не буде ніяких компромісів, якщо ти відмовляєшся змінитись, ти винуватий і маєш бути знищений… Я не можу стояти в стороні і дозволяти вмирати невинним створінням!».

Vegan Edge (Веган ейдж) – це об'єднання двох субкультур, які тісно пов'язані. Прошу не плутати веганів і вегетаріанців. Вегетаріанство – це спосіб харчування який може виключати – рибу, м'ясо, яйця тощо. І не більше. А веган це субкультура і громадський рух. Зі своєю музикою – багато хардкор і панк груп є прибічниками цієї ідеї і присвячують свої пісні свободі тварин, боротьбі з індустріями, які виробляють товари з тварин. Так само їх ідеї набагато радикальніші. Організація маршів, мітингів на захист тварин і проти індустрій, які вбивають та завдають болю тваринам, зокрема виробляють одяг з хутра і шкіри. Також вони проводять напади і звільнення тварин з місць де з них знущаються, багато веганів йдуть працювати волонтерами в притулки, спостерігають за тим, щоб не ображали тварин, самі допомагають тваринам і загалом проводять активну діяльність та пропаганду в суспільстві.

Skinhead-straight edge (Скінхед-ейдж) – об'єднання двох субкультур. Скінхедів і ейджерів. Вважаю коментарі не потрібні.

Також Straight Edge почав стрімко набирати політичне забарвлення. З'явився NS Straight Edge і ті хто виступає проти нього. Тобто NS-sXe (націонал-соціалісти стрейтейджери) і Antifa-sXe. Ці два напрями повністю антагоністичні між собою. Антіфа забризкали монітори своїх комп'ютерів скаженою слиною, коли писали тексти про те, що НС не можуть бути стрейтейджерами. По-перше, ми самі вирішуємо, ким бути і як себе називати, нічий дозвіл нам для цього не потрібен. По-друге, в нашому випадку йдеться про такі напрями руху Straight Edge як hardline і militant, тобто про найбільш аскетичне і найбільш бойове крило даного руху. У нашому випадку hardline і militant sXe тісно пов'язані із захистом расової і культурної ідентичності нашого народу, із захистом чистоти рідної природи і з пошуком соціальної альтернативи дегенеративному світовому порядку. Але навіть аполітичні hardline і militant sXe найчастіше піддаються нападкам всіляких толерастів, через їх елітарну і аскетичну природу, відверту гомофобію, а також через схильність до прямої дії проти наркоманів, алкоголіків, підарасів і лікарів-абортмахерів. Тобто проти тих груп населення, яких зазвичай захищають антіфа та їх господарі. Так хто власне справжній sXe, а хто «псевдо»? Вже явно не ті, хто терпить в своїх рядах торчків і гомосеків. Бо в списку відвідувачів якогонебудь антіфа мітингу або концерту антіфа-стрейтери йдуть через кому після прибічників одностатевих шлюбів і легалізації наркотиків. Особисто мене багато хто звинувачує, що я змішую політику і sXe. Але для мене права ідея головним чином не політика, а моя життєва позиція. І не якимсь модникам судити мене.

Рух антіфа за своєю суттю толерантний до дегенерації. А стрейтейдж ніколи не був толерантним рухом. Ще вони полюбляють пускати міф, що Ян Маккей був антіфа. Та нічого подібного. Якщо він не був НС, це не означає, що він був антіфа. Він був аполітичний музикант якого просто це не цікавило. І скінхеди теж на початку не мали політичного забарвлення. Це приклад того як з часом все змінюється та еволюціонує.

Тепер розглянемо рух НС:

Метою НС завжди була здорова і чиста нація, ще до появи Straight Edge. І поява sXe нагадала НС, що є дійсним ворогом раси – алкоголь, наркотики, безладний секс, який викликає такі складні хворобі як СНІД, сифіліс та інші, також небажані вагітності в наслідок чого аборт, а аборт це вбивство людини.

Основні принципи NS Straight Edge:

- Антисистемність. Бойкот і опір системі всіма можливими засобами. Починаючи, наприклад, з відмови від тих або інших продуктів вжитку (у широкому розумінні цього слова), нанесення

графіті і розклеювання стікерів, закінчуючи прямою дією і терором. Головне – прагнути порушити систему навіть в масштабах пари будинків, результат настане лише тоді, коли кожен займеться цим.

- Згуртованість. Ми – сім'я, причому в прямому і найповнішому сенсі цього слова. Принцип «сім'я» непорушний: враховуючи нашу невелику чисельність, ми повинні триматись один за одного як зграя вовків: вкусиш одну – тебе загризе зграя. При цьому важливо не перекрутити цю ідею, зробивши з субкультури – кумира і сурогат руху. Наші брати – це всі НС-товариші, які щиро віддані руху і доводять це своїми вчинками.
- Саморозвиток. Під цим поняттям мається на увазі не лише заняття в тренажерному залі або бойові мистецтва, але і читання книг, творчість і багато що інше, все це також робить нас сильнішими і допомагає перемогти свою слабкість, а також сприяє розвитку особистості.

Все більше і більше обертів Straight Edge набирає в Східній Європі. З'являються нові музичні групи, сайти, пропаганда на вулицях у вигляді стікерів, графіті, а також проводяться марші. 4-го листопада 2008 року в Москві був проведений правий хардлайн стрейт ейдж марш. В Петрозаводську був організований подібний до московського марш проти хутра, алкоголю, наркотиків. 2008 року в Литві на день боротьби з СНІДом і наркотиками NS-sXe провели в школі акцію присвячену проблемі наркоманії та алкоголізму, роздавали дітям диски з інформацію про наркотики і духовно-культурну деградацію Європи, а також з правою музикою, що пропагує здоровий спосіб життя.

Кожен Новий рік правими ейджерами проводиться агітація проти вирубки ялинок. Адже ялинки це санітари повітря. Не варто вирубувати їх. Отже ейджери піклуються не лише про своє здоров'я, а і про здоров'я оточуючих. І це тільки початок пропаганди правого sXe.

Розвивається музична сцена. Основний стиль музики правих ейджерів це Hatecore. Раджу вам послухати такі групи як «9 вал», «Nuchtern Reich», «xtotal Warx», «ТБ 18», «xterror Wavex», «Народный отпор», «Teardown», «H8machine», «Blue Eyed Devils», «Moshpit», «Прямой подход», «Железный порядок», «Sturmabteilungen», «Невоград», «Киборг» та інші.

Стрейт ейдж став для НС новим напрямом. Але варто зазначити, що не всі НС стали стрейтейджерами. Та і не обов'язково бути sXe. Головне прагни вести здоровий спосіб життя, займайся спортом, тренуйся, самовдосконалюйся, борись з системою на всіх фронтах. Так ти наближаєш перемогу національного соціалізму!

Мета цієї статті не була такою, щоб ви намалювали відразу собі хрести і назвали себе sXe. Ви повинні все зважити, оцінити і вирішити для себе чи потрібне воно вам. Хтось прочитає і зробить правильні висновки, хтось посміється сидячи з келихом пива і залишиться при своїй думці, але головне одне – щоб ви завжди прагнули бути кращими, сильнішими і щоб алкоголь або інша гидота не керувала вами! Наше гасло:

СПОРТ! НАЦІЯ! СОЦІАЛІЗМ!

Автор: хДЖОСЕх

Journal:Layout 1 29.04.2009 18:43 Page 15

СОЦІАЛЬНІСТЬ ЧИ СОЦІАЛІЗМ?

Вже доконаним фактом є формування і розвиток в Україні нового, молодого і радикального правого руху, який захоплює все більшу кількість українців. Те що цей рух є націоналістичним і надалі має бути таким, не викликає сумнівів. Але безсумнівним є і те, що національна революція неможлива без революції соціальної. Це розуміють всі, особливо в світлі теперішньої економічної кризи, яку породила процентна система капіталізму, загнавши український народ в кредитне рабство. Проте не всі розуміють якою має бути соціальна революція і яке це матиме вираження в ідеології та пропаганді нових правих. Два різних погляди на цю проблему окреслюються термінами – соціальність і соціалізм. В чому вони полягають і який з них відкриє третій шлях, окремий від комунізму і капіталізму?

Соціальність є пропозицією «соціального додатку» до націоналізму (чи іншої ідеології), що має

КАПІТАЛІЗМ

на меті представити його соціально зорієнтованим. Головною метою і гаслом соціальності є досягнення добробуту, подолання бідності, забезпечення соціальних благ, створення в суспільстві умов для досягнення політичних цілей тощо. При цьому соціальність не являє собою ідеології чи світогляду з чітко визначеними принципами. Отже не є визначеними і шляхи досягнення поставленої мети, тобто програма соціальності не є сталою і може змінюватись залежно від «ситуації». Більш чи менш радикальні вимоги соціальності за суттю не відрізняються від позицій буржуазних партій, що пропонують той самий добробут і соціальні блага. Жодні з цих вимог не суперечать основам капіталізму, не спрямовані на його повну ліквідацію. Це означає залишити класовий і кастовий поділ суспільства, визиск трудящих, соціальну дискримінацію, нетрудові прибутки, залежність держави від світової економіки тощо. Адже чим неможливе

СОЦІАЛІЗМ

досягнення «добробуту» при капіталізмі, який має багато форм і теж може бути соціально зорієнтованим? Самі матеріальні блага не усувають капіталістичного рабства і не звільняють з нього людину. Для прикладу в Давньому Римі раби отримували житло, одяг і їжу, що було справжньою соціальною гарантією. Соціальність – це реформування сучасного рабства (капіталізму) в «соціальний» бік, що є не більше ніж буржуазна демагогія. І попри будь-які заяви апологетів соціальності, пропонована ними система не знищує капіталізм, а є лише формою капіталізму «з людським обличчям». Тому ні про який третій шлях у вигляді соціальності не може бути й мови.

Визнання частини прав експлуатованого народу з боку соціальності – вимушений крок, зроблений з метою підкупити, пригодувати, задобрити і обдурити трудящих. Найкращі з можливих мотивів соціальності – це милість і співчуття, але не прагнення справедливості. Українському народу не потрібне співчуття з боку тих, хто хоче зайняти місце його експлуататорів, прикриваючись соціальністю. І не має значення наскільки радикально будуть звучати націоналістичні гасла. Ствердження про те, що «інтереси нації» важливіші ніж соціальна справедливість є наскрізь брехливим. Бо не існує таких інтересів нації які можуть йти всупереч соціальній справедливості, і навпаки. А так звана соціальність передбачає жертвувати соціальною справедливістю заради вигаданих «національних» інтересів чи інших політичних завдань «еліти», яка є насправді класом суспільних паразитів. Така політика тільки заважає виживанню і розвитку народу. Створення справжньої народної спільноти, об'єднаної єдиною волею, неможливе в умовах, коли суспільство розділене на класи і касти, що означає нерівноправність, утиск прав трудящих – всіх українців фізичної і розумової праці, а значить цілого народу. Таким чином, буржуазна за суттю, теорія соціальності шкодить розвитку нації, її інтересам, а отже суперечить меті націоналізму.

Також ця половинчата теорія дає волю реакційним тлумаченням націоналізму, коли під назвою «традиціоналізму» в нову праву ідеологію намагаються просунути заперечення людського прогресу, ідеалізацію рабовласницьких і феодальних суспільств, зокрема кастової системи, також ідеї т.зв. елітаризму (елітизму), що розділяє суспільство на «еліту» і «масу», культивуючи соціальну дискримінацію всередині народу, з метою забезпечити розвиток одних людей (еліти) за рахунок інших (маси). Цими реакційними ідеями можна обґрунтувати хіба що соціальну деградацію, до якої і так вже успішно веде капіталізм, а раніше призвела феодальна система. Обидві ці системи унеможливлюють розбудову нації, як єдиного організму, за життя якого будуть віддано боротись всі члени народної спільноти, а можливо це лише тоді, коли вони отримають справжню свободу і гарантовані права.

Що є соціалізм і чим він відрізняється від соціальності? Соціалізм – це вчення, метою та ідеалом якого є соціально

справедливе суспільство. Соціалізм має чітке вираження як світогляд, ідеологія і програма, що встановлює унікальний суспільно-політичний і економічний лад. Соціалізм не заперечує націоналізму, як кажуть консерватори, натомість він несумісний з інтернаціоналізмом. Адже соціалізм є органічним станом спільноти і може бути реалізований лише серед людей одного культурного і расового типу. Соціалізм це не лише класова боротьба, як стверджують марксисти. Навпаки, соціалізм – це спільна боротьба всіх народних верств за повалення капіталізму. Соціалізм визнає класову боротьбу, але прагне її логічного завершення шляхом перемоги і звільнення трудящих – створення безкласового суспільства, в якому відсутня експлуатація, кастовий поділ, соціальна дискримінація, нетрудові прибутки; це суспільство де панує соціальна справедливість, заснована на рівноправності, пріоритеті суспільної власності на засоби виробництва, справедливому розподілі прибутків, рівності можливостей тощо. Соціалізм запроваджує нове мислення, що ґрунтується на вірі в працю, любові до ближніх і чіткому усвідомленні правила: народні інтереси понад особисті! Світоглядна революція соціалізму викорінює буржуазність – егоїстичне прагнення панування за допомогою капіталу, натомість виховує суспільство на засадах етики робочого класу – принципі творчої продуктивної діяльності на благо народної спільноти. То чи може націоналізм бути соціалістичним? Націоналізм повинен бути соціалістичним! Справа нації – це справа трудящих, а права і добробут трудящих – це права і добробут всієї нації. Тільки в соціалістичній спільноті кожен чесний трудящий українець зможе полюбити Батьківщину понад усе і кожного ближнього українця як самого себе. Живучи в справедливій народній спільноті кожен її член буде захищати націю, віддано боротись і працювати, знаючи не на словах, а на практиці що загальне добро стоїть перед особистим!

Соціальна революція не повинна обмежуватись соціальними гаслами і половинчатими реформами, вона повинна мати досконалу програму. Таку програму має соціалізм і вона є актуальною для багатьох поколінь вперед. Програма соціалізму – це одночасно програма виживання і розвитку нації. Реалізація соціалістичної програми означає повну ліквідацію капіталізму, який є першопричиною космополітичної глобалізації. Основами капіталізму є нетрудові прибутки, пріоритет приватної власності на засоби виробництва і експлуатація. Соціалізм скасовує всі прибутки, що виникають не в результаті трудової діяльності, а шляхом маніпуляції існуючими матеріальними цінностями, як приклад оренда, рента, цінова спекуляція товарами тощо. І головне ліквідації підлягає найогидніший прояв нетрудових прибутків – спекуляція грошима, що має назву кредитного або процентного рабства, в яке загнаний сьогодні український народ і за рахунок якого збагачується буржуазія. Ця реформа в поєднанні з іншими унеможливить інфляцію і все що з нею пов'язано. А першим і неминучим кроком на шляху соціалістичної революції стане націоналізація всіх банківських, фінансових і страхових установ. Відповідальність за фінансову систему повинна нести винятково держава. Логічним наслідком цих економічних перетворень стає неконвертованість соціалістичної валюти. Тоді Україна більше не буде залежати від глобалізованої «світової економіки», а значить і всіх «світових криз» включно з коливанням валют і курсом долара. Це підстава для досягнення автаркії – економічної незалежності держави та її громадян. Приватна власність на великі підприємства (понад 1000 працівників) – ще одна причина існування буржуазії – класу великих власників, які використовують найману працю. Соціалізм ліквідує приватну власність на великі підприємства, що створить додаткові умови для ліквідації класу буржуазії, внаслідок чого буде усунено класовий поділ взагалі. Великі підприємства підлягають соціалізації, тобто фактично переходять у власність трудящих, прибуток яких збільшуватиметься відповідно до прибутку підприємства. Виручені кошти будуть отримувати не ахметови, пінчуки, коломойські, порошенки чи інші олігархи, а українські трудящі. Справедливий розподіл прибутків покладе край експлуатації – присвоєнню власником незрівнянно більшої частини прибутку, ніж отримують робітники. А участь трудящих і

держави в управлінні підприємствами всіх форм власності та конкуренція, яку створюватимуть соціалізовані підприємства, ліквідує експлуатацію на середніх і дрібних підприємствах, одночасно гарантуючи для них право приватної власності.

Усуваючи експлуатацію, соціалізм визнає всіх людей рівноправними і рівноцінними, дає всім рівні можливості для реалізації себе в житті, відповідно до своїх здібностей, незалежно від соціального походження і матеріального стану родини. Рівноправність означає, що права мусять дорівнювати обов'язкам, лише той може мати більше прав, хто має більше обов'язків. Рівноцінність означає, що люди всіх професій і посад є однаково цінними для суспільства, а отже етично рівними. І чим кращими є професійні досягнення людини, тим більшою буде її матеріальна винагорода. Соціалізм проголошує: вільна людина замість вільного ринку. Лише вільні люди здатні не жаліючи сил будувати насправді велику державу і зможуть захистити її, жертвуючи своїм життям. Таким чином, даючи свободу людині і справедливість суспільству, соціалізм дає незалежність і силу національній державі. Соціалізм покладе край владі грошей та їх впливу на державну політику і це найкращий захист інтересів нації.

Особливе геополітичне значення отримає досягнення соціалізмом економічної автаркії. Початок глобальної кризи капіталізму яскраво говорить про його майбутній неминучий крах в світовому масштабі. Капіталізм не врятує від краху ані «соціальна ринкова економіка», ані «державне регулювання», ані будь-які інші половинчаті вигадки «соціальності». Це означатиме занепад капіталістичних країн, залежних від «світової економіки», включно з новітніми імперіями типу США і РФ. Реалізація в Україні соціалістичного принципу автаркії дозволить залишитись поза кризою і падінням капіталізму, не тільки вистояти проти світового імперіалізму, але і побороти його, завоювавши собі провідне становище у світі. Маючи величезний потенціал і будучи найбільшою країною в центрі Європи, українська соціалістична держава зможе повести успішну боротьбу за визволення інших європейських народів, які ще знаходитимуться під гнітом гниючих капіталістичних режимів або в повному безладі. Розпочати світову антикапіталістичну революцію, покінчити з глобалізацією і очолити нову соціалістичну спільноту народів – це гідна місія для нової України.

Поєднання націоналізму і соціалізму є глибоко рідним українській душі і витікає з української національної традиції. «Братерська наша воля Без холопа і без пана» – писав пророк українського національного відродження Тарас Шевченко. «Чи противний соціалізм нашому патріотичному почуттю? Зовсім ні. Навпаки, можемо сказати, що розвиток кожної народності, дійсно гарний і вільний, може настати тільки при соціалістичному ладі, бо цей лад найвільніший і забезпечує народові матеріальне існування. Соціалізм – велике культурне придбання новіших часів» – писав Іван Франко. «Вільна, самостійна Україна з широко розвиненим соціалістичним устроєм. Соціалістичний ідеал є єдиним, котрий може остаточно задовольнити український та інші народи» – продовжував засновник українського націоналістичного руху Микола Міхновський. Влучно доповнюють цю традицію слова Ярослава Стецька: «Коли хто каже український націоналіст – то це означає національний суспільник-революціонер».

Тепер можна обґрунтовано сказати: справжня соціальна революція – це соціалістична революція, так само як справжня національна революція є націоналістичною революцією. І коли ми кажемо революційний соціал-націоналізм, то маємо на увазі соціалістичний націоналізм. А коли говоримо про національний або український соціалізм, то маємо на увазі соціалізм націоналістичний. Новий правий рух не повинна розділяти термінологія і тепер з цим покінчено, принаймні серед автономних правих. Ми маємо спільну ідеологію, її змістовні основи – це соціалізм і націоналізм. І разом ми повинні добитись того, щоб кожна українська людина, яка мислить соціалістично стала також націоналістом, а кожен націоналіст став прихильником соціалізму.

Наша відповідь однозначна: соціалізм!

Автор: Редакція

ПІДСТАВИ СОЦІАЛ-НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

За формою соціал-національна революція поділяється на дві органічно пов'язані складові: соціальну та національну. Соціал-національна революція за змістом є націократичною в державно-правовій сфері та соціалістичною в економічній царині. Соціалістична складова революції передбачає ліквідацію антиукраїнської системи олігархічного капіталізму всередині країни та боротьбу проти глобалізації як форми експансії транснаціонального капіталу у вільні від цієї зарази куточки планети. Націоналістична складова вимагає повновладдя титульної нації як органічної української кровно-духовної спільноти через усунення панування чужинських еліт та припинення розмивання генофонду українців. Соціал-національна революція здійснюється на практиці в політичній та економічно-господарській площинах у вигляді систематичної, масової, організованої елітним бойовим авангардом соціально-визвольної та національно-визвольної боротьби задля виживання і добробуту нації.

Нація завжди права. І якщо інтереси якоїсь альтернативно зорієнтованої частини населення йдуть врозріз з інтересами нації, то це означає лише те, що цій частині, хай якій великій, доведеться скоригувати свої погляди та життєві запити. Революція виправдовує право нації на існування всупереч об'єктивним зовнішнім обставинам.

Якщо соціал-національна революція взагалі можлива, то здійснити її нікому, крім нас, не під силу – це очевидно. Симулятивна діяльність проплачених ліберальних екстремістів та екзальованого офісного планктону, як і стихійне свинство люмпен-пролетаріату, до уваги не беруться. Якщо наші шанси на перемогу сьогодні всі вважають рівними нулю, то тим більш повним буде наше задоволення від неї післязавтра. Нині над революційним соціал-націоналізмом можуть сміятись не лише правлячі псевдоеліти та їх лакеї, а й продажне денаціоналізоване бидло, яке за прикрим непорозумінням плутають з українським народом. Але років через 20 ми не тільки побудуємо націократичну цитадель в центрі континенту, а й у разі чого випалимо термоядерними бомбами окуповані прибульцями столиці "Європи" та "Євразії" для профілактики, і тоді сміятися будуть зовсім інші люди. Українці, якщо хтось не зрозумів.

В цьому житті ми ведемо війну за вічність української нації метою захисту українців від духовного та фізичного виродження. Один день, який ми зможемо прожити в реальній соціал-націоналістичній Україні, буде кращим за вічність, прожиту в ефемерній "розвинутій європейській правовій державі з ринковою економікою". Ми пишаємось тим, що робимо, і наша боротьба за кращий світ освячена нашим потом і нашою кров'ю. Наша праця важка і тому прекрасна. Ми з гідністю дивимось у завтрашній день, і залишимось захищати свої позиції до кінця, не зважаючи ні на що, навіть якщо нас відкинуть ті, за чиє майбутнє

ми боремось. Боротьба триватиме до останнього живого соціал-націоналіста, останнього клаптика вільної від окупації території та останнього набою в магазині. Або ж – до останнього живого капіталіста, останнього клаптика окупованої української землі, останнього невикористаного набою в розстрільній черзі. Ми не заздримо нікому (чому і кому взагалі може заздрити безкомпромісна юність?), але всіх перевіряємо на міцність. Себе – в першу чергу.

Ми вміємо радіти добробуту ближнього, але не дозволимо нікому накопичувати надприбутки за рахунок зубожіння нормальних працелюбних людей.

Нормальна і чесна людина сьогодні – це, по-перше, українець. А, по-друге, він живе скромно і працює власними руками або головою, а не продає повітря і не намагається обдурити свого ближнього. Українець, який готовий повстати проти системи окупаційного примусу та захищати своє право на існування у вічності, стає на шлях революційної соціально-визвольної та національно-визвольної боротьби.

Хто відмовляється від соціальної боротьби – той є закінченим продуктом чекістсько-більшовицької євгеніки, прихильником мультикультуралізму та толерантності, манкуртом і космополітом. І, звичайно ж, це – неукраїнець.

Хто відмовляється від національної боротьби – той просто підлий до неможливості лакей окупаційного режиму, котрий біситься з жиру. І, скоріш за все, соціальний паразит, стукач і сексот, який продає чесних українських людей за гроші.

Сьогодні неминучим є факт паразитування існуючих лідерів на праці молодих ідеалістичних активістів, проституювання ідеями, під соусом яких ця безкоштовна праця стає можливою, та зливання в унітаз більш-менш реалістичних результатів цієї праці внаслідок колабораціонізму з Системою. Почасти у цьому винна сама молодь, яка дозволяє експлуатувати себе, незважаючи на те, що інтуїтивно усвідомлює свою ідеологічну, естетичну та стилістичну перевагу над так званими “провідниками”, випереджаючи їх в духовно-ідейному та особистісно-діловому розвитку на багато порядків. Революційний лідер, якому більше 35 років – це не просто нонсенс, це оксюморон, як гарячий сніг, чесний чиновник чи віруючий атеїст. Революцію може здійснити лише молодь, яка не має чого втрачати, проте може здобути історичний шанс для усунення цілого покоління ворожої до нації окупаційної адміністрації і привести до влади саму себе. Масова революційна політична організація майбутнього буде творитися молодим поколінням для молодого покоління, а всі традиційні ветерани “національного відродження” та нафталінові польові командири “революції на граніті”, помаранчевого майдану та їх можливих римейків дружно підуть ліс білити. Наразі ж революційні генерали маршируючих колон майбутнього виконують роль відносно недорогої та невибагливої вуличної піхоти для бутафорських буржуазно-націоналістичних вождів.

Лише нові люди можуть побудувати новий світ і нове суспільство. Українець, якщо він народився в нормальній родині, з українським розумом і серцем, просто не може не бути соціал-націоналістом і не сповідувати революційний соціал-націоналізм.

Світ наразі тримається – все ще тримається, всупереч усьому – виключно на таких, як ми. Хай нас буде менше – нас завжди було і буде менше, аніж ситих самовдоволених боягузів і дегенератів – але ми принаймні будемо реальними. Нам треба лише протриматися кілька років у фазі активної боротьби за краще майбутнє, і за нашою спиною у революційні лави бурхливим потоком увіллються колони нових патріотів. Вихованих на прикладі самовідданої та безкомпромісної антисистемної молоді сьогоднішнього дня.

Скромні та симпатичні молоді люди, новітні Бандери, Шухевичі, Лемики, Біласи та Данилишини, що діють заради нашого спільного майбутнього та викроюють хвилинку вільного від напруженого навчання часу, аби, для прикладу, спалити “лендкрузер” нехорошому буржуєві. Ось орієнтир і дороговказ для кожного нормального українця. Лише завдяки таким людям можна здійснити соціал-національну революцію та врятувати Україну, а разом з нею і решту світу.

Автор: Нахтігаль

Диспозиція-2009

Що буде далі?

- Протиріччя між елітою з одного боку і трудящими України з іншого мають природний, і тому невідворотний характер.
- Самоліквідація еліти та її республіки. Ускладнення в процесі самоліквідації в результаті застосування елітою для власного самозбереження приватизованих республіканських міністерств і відомств. Атрофія органів влади як наслідок повальної корупції та дезінтеграції. Розпад.
- Повинна прийти молода еліта? Це хто? Проект Яценюк, проект Гриценко? Молода еліта – проект старої еліти. Приналежність до еліти – тавро.
- В разі перемоги еліти та її закордонних кураторів український народ депортується і знищується (тенденція зменшення населення від 52 млн до 46 млн). В разі перемоги українського народу до еліти застосовується правосуддя з обов'язковою конфіскацією вкраденого у народу майна.
- Динаміка діянь – в межах чинного законодавства.

Автор: Ф.Крюгер

НАЦІОНАЛ-РЕВОЛЮЦІЙНІ ВИСНОВКИ

Націонал-революційний рух повинен визначитись щодо наслідків, що випливають із необхідності дати робітникам і селянам можливість виступати разом із нами. У цьому разі ми постаємо ні перед чим іншим, як перед питанням класової боротьби. До цього питання прийнято ставитись як до своєрідного осиного гнізда, в яке краще не потикатись. Про нього вже сказано нескінченно багато слів. На підставі більше ніж тисячі аргументів класова боротьба відкидалася, етично засуджувалась, політично відхилялась, морально таврувалася. Вигадувалися "покращені" теорії, які доводили, що класова боротьба руйнує національну спільноту. Загалом, було чутно голос буржуазного атавізму. Ніхто не наважувався просто поглянути в обличчя дійсній ситуації, яка доводила, що класова боротьба сильніша за всі ці теорії та довідки. Класова боротьба виявилась сильнішою реальністю, яка все терміновіше вимагає від нас чіткої відповіді. Нам йдеться про націю, а не про "національну спільноту". Аби бути історично активною та культурно плідною, нація вимагає певного внутрішнього карбування, що відповідає її іманентній сутності. Нація завжди матиме певне соціальне визначення. Національна спільнота ж є не викарбуваною, а сконструйованою. Вона є ліберальною антитезою націоналізму. Нація є живим історичним організмом, що постійно розвивається та визріває. "Національна спільнота" є теоретичним продуктом людей, які в ході боротьби, шляхом якої йде визрівання нації, хотіли б зійти зі шляху за допомогою конструкту "національної держави".

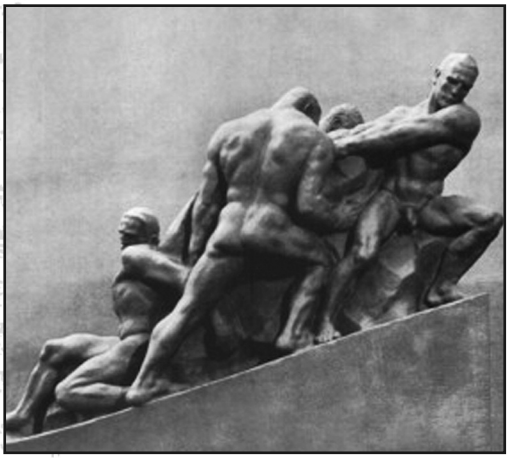

Слід чітко розуміти: створення “національної держави”, як вона теоретично уявляється, можливе лише шляхом примусового придушення класу, що бореться за визволення, і чиї життєві інтереси вимагають провадження класової боротьби до переможного кінця. Віра в те, що битвам, які виростають із органічного розвитку, можна протиставити ідеальні конструкції, показує, яким сильним є буржуазний атавізм, і наскільки мало прийнято зважувати свої сили. Саме через те, що ми є націоналістами та трактуємо націю як організм, який постійно розвивається і зростає, ми зацікавлені в тому, аби ця внутрішня боротьба була доведена до завершення. Нині існує певне класове становище, з якого неминуче випливає класова боротьба. Це є природнім наслідком історичного розвитку ситуації.

Ми визнаємо її!

Бажання прихилити до себе робітництво в політичному сенсі, не враховуючи його класового становища, є нічим іншим, як політичною спекуляцією, до того ж, фальшивою.

Революційна боротьба робітництва є повністю виправданою, оскільки вона диктується ставленням з боку панівних спільнот. Ми відверто заявляємо, що саме бойова частина робітництва видається нам найважливішим елементом для майбутнього нації, і їй належать наші цілком щирі симпатії. Ми спостерігали занепад нації поряд із занепадом старого суспільства. Ми бачимо практичну позицію буржуазії щоденно на власні очі. Ми знаємо, що цей клас є нездатним відбудувати націю заново. Зрозуміло, що нація може постати лише із сходженням нових сил. Однак цьому на заваді стоїть класовий егоїзм старого панівного класу, без якого ці сили все ще могли б взяти на себе місію провідництва заради інтересів загалу. Із цієї ситуації для нас випливає необхідність боротьби проти буржуазії. Інтерес держави полягає в появі нового класу!

Зрозуміло, що націонал-революційна ідеологія суттєво відрізняється від вчення інтернаціонального пролетаріату з багатьох точок зору. Для нас класова боротьба є перехідним етапом у новобудові нації. Вона повинна створити нове кліше, за допомогою якого нація знову буде в стані реалізовувати свою культурну та політичну плідність. Ми можемо сприймати цінність робітництва та робітничу місію лише як національну. Ідея інтернаціонального пролетаріату, в основі якої лежить заперечення органічного, є для нас позбавленою моральності ідеєю. Тому ключовим питанням є те, як сильно може пов’язати націоналізм революційну боротьбу робітництва з новою мораллю. Націоналіст поділяє інакші цінності, аніж матеріаліст. Для нього питання матеріального середовища існування не є першочерговим. Він живе думкою впорядкованості та підпорядкованості інтересам нації. Відповідальність перед нацією є його критерієм його цінностей та максимою його чину. Для марксистського робітника є нормальною думка про підпорядкування свого добробуту інтересам класу, а в разі необхідності — й пожертви. Ми вимагаємо такої абсолютної дисципліни для нації. Із цього не випливає, що революційна бойова сила робітництва послаблюється таким підпорядкуванням, оскільки те, що індивідуальний робітник втрачає у приблизному матеріалістичному відображенні, більш ніж компенсовується фанатизмом морального покликання. Наше засудження буржуазії випливає з ідеї її відповідальності перед нацією.

Автор: Н.Р.

Journal:Layout 1 29.04.2009 18:45 Page 23

ДО ПРЯМОЇ ДІЇ

В пластиковій пляшці треба змішати 1 літр фарби і пів-літру розчинника, тобто співвідношення 2:1. Ця суміш буде вмістом лампочки. Потім за допомогою інструментів (ножа, плоскогубців) зняти металеву оболонку (патрон) з лампочки, таким чином щоб не ушкодити скло. Далі викруткою або цвяхом зробити дірку на місці де була металева оболонка. Нутрощі лампочки діставати не треба. Головне щоб колба була неушкоджена. Тоді за допомогою лійки або шприца можна залити в лампочку приготовану суміш. Дірку замазати сумішшю столярного клею і туалетного паперу. Треба почекати поки замазка висохне. Потім, збовтавши, можна використовувати лампочку за призначенням.

Лампочки прямої дії найкраще підходять для пофарбування рекламних щитів (бігбордів з різним неподобством), будинків системних установ (органи окупаційного режиму), відділень капіталістичних корпорацій (банків, фінансових установ). Так само можна фарбувати приміщення всередині, закидаючи лампочки прямої дії у вікна. Якщо вікна зачинені, то їх можна відчинити цеглиною прямої дії.

«ЛАМПОЧКИ ПРЯМОЇ ДІЇ»

Потрібно:

1. Лійка (або шприц 20 мл)
2. Емаль (фарба)
3. Розчинник емалі (фарби)
4. Пластикова пляшка 2 л.
5. Столярний клей
6. Туалетний папір
7. Молоток, викрутка *(або ніж, плоскогубці, цвях)*
8. Лампочки

Додаткові варіанти суміші:

Для машин – медична зеленка або змивка автомобільної фарби.

Для скляних вітрин – суміш силікатного клею і господарчої фарби «сріблянки».

Для створення смороду – оцет, нашатирний спирт або ацетон

Для алюмінієвої поверхні – суміш мідного купоросу, солі і води.

Для збору котів – валеріанка.

Також для вмісту лампочки можна використовувати відпрацьоване машинне масло, лайно і все, що ви зможете вигадати. Успіхів!

Автор: Добродій

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ СОЦІАЛ-НАЦІОНАЛІСТ

Соціал-національна революція – майбутнє України та світу. Зрозуміло, що творити нове життя можуть лише люди нового типу мислення та дії, не обважені тягарем минулого, не зламані пресом нинішньої окупації та не перелякані відповідальністю за прийдешнє. Завдання боротьби за новий світ та відповідальність за побудову кращого життя для українців бере на себе новий тип людини та громадянина XXI століття – український революційний соціал-націоналіст.

Революційний соціал-націоналіст – це політичний боєць, який свідомо і цілеспрямовано кидає виклик існуючому порядку, стаючи на шлях безкомпромісної боротьби проти системи окупаційного примусу та експлуатації українців. Це відважний і незламний солдат нації, який пліч-о-пліч з однодумцями формує маршируючі колони революції, відмовляючись від комфортного життя пересічної людини на користь ідеалів честі, ієрархії і самопожертви.

Революційний соціал-націоналіст – це повноцінний армійський батальйон, повітряна ескадрилья або партизанський загін у складі однієї людини.

Революційний соціал-націоналіст культивує побратимство. Побратим – це більше, ніж звичайний друг. Друзі бувають в цивільному житті, побратими – тільки в революційному підпіллі, легальному радикальному активізмі та на фронті визвольної війни. На побратимів не ображаються, але побратимам і не пробачають. Не пробачають безвідповідальності, нерішучості, слабкості, відсутності віри в перемогу та відступу від світлих ідей соціального націоналізму. Пообіцяти й не зробити, сказати й не прийти, підняти руку і не вдарити, прочитати й не повірити, загорітись і не спалахнути – побратим не може за означенням.

Від решти людей, які перебувають в сфері навколополітичної тусівки, революційний соціал-націоналіст відрізняється, насамперед, психотипом, естетичним сприйняттям та способом постановки запитань.

Середньостатистичний революційний соціал-націоналіст – це симпатичний, простий та невибагливий молодий чоловік, який ретельно й пристрасно вивчає довколишній світ та не боїться ставити складні запитання. Розуміючи, що його чіткі та зрозумілі погляди потребують постійного вдосконалення, він займається перманентною синкретичною самоосвітою. Він вивчає історію, для того, аби почати творити її самому одного дня. Сьогодні він опановує риторику переконання кількох своїх друзів і сусідів, аби гриміти на стотисячних мітингах через десять років. Соціал-націоналіст не цурається ніякої

праці, коли йдеться про роботу над собою.

Соціал-націоналіст проводить стільки ж часу в тренажерному залі, на біговій доріжці чи на свіжому повітрі в лісі, скільки й в бібліотеці, за комп'ютером чи з газетою вдома. Чи готовий ти до революції фізично – не важко перевірити. Якщо можеш відтиснутися на кулаках від землі принаймні 50-70 разів, при власній вазі 70 кілограмів штовхнути штангу вагою 100 кілограмів – то готовий. Соціал-націоналіст не палить, не споживає алкоголь у надмірних кількостях, не марнує час у порожніх розвагах і не псує собі сумління нездоровими стосунками з протилежною статтю. Основа, на якій ґрунтуються прийдешні перемоги соціал-націоналізму – це твердий кулак, світлий розум і незламна воля соціал-націоналіста.

Соціал-націоналіст завжди чесний, скромний і щирий, дотримується слова та дбає за справу і своїх побратимів більше, аніж за себе. Він дотримується поміркованості та аскетизму в зовнішньому вигляді, одягаючись скромно, проте зі смаком, культивуючи соціал-націоналістичний стиль – зібраний, суворий та підкреслено невибагливий. Соціал-націоналіст не терпить брехні, захланності, нещирості та інших проявів морального розкладу.

Подруга соціал-націоналіста – розумна, красива, скромна та вихована дівчина, дивлячись на яку з новим піднесенням хочеться творити прекрасне та захищати світ від політкоректної чуми світового демолібералізму. Як відомо, краса за відсутності ідеї перетворюється на гівно, відтак соціал-націоналіст тримається подалі від таких, які нічого не вміють, окрім як красиво знімати труси та бюстгальтер. Гламурні наштукатурені завсідниці нічних клубів так само далекі для нас, як і петеушні шанувальниці російського серіального мила чи адепти натуралізованих в Китаї брендів "Дольче-Габбана" та "Луї Віттон". Соціал-націоналіст бере шлюб тільки в разі серйозних намірів створити міцну родину, об'єднану коханням, спільною боротьбою та ненавистю до ворогів. Його подруга не боїться піти зі своєю половинкою удвох проти всього світу, заперечивши легітимність окупаційної системи влади та моральні норми і цінності звироднілого планктону, що цю владу підтримує. Вона готова у всьому підтримати соціал-націоналіста, зрікаючись фальшивих буржуазних умовностей і забобонів. Почуття соціал-націоналіста та соціал-націоналістки один до одного повинні бути сильнішими за танкову атаку на світанку, рукопашний бій стінка-на-стінку, ракетно-артилерійський удар по густонаселеному мікрорайону і килимове термоядерне бомбардування разом узяті.

Соціал-націоналіст ні перед ким не намагається здаватися кращим, ніж він є насправді, проте не дозволяє нікому дивитися на себе згори до низу. Він постійно підтримує товаришів по боротьбі, демонструючи стійкість і доводячи власним прикладом абсолютну моральну перевагу соціал-націоналізму над іншими політичними феноменами.

Героями не народжуються. Героями стають в процесі революційної боротьби. Або не стають. Тут кому як пощастить. Бояться абсолютно всі нормальні люди, не бояться нічого лише абсолютні придурки, яким нема чого втрачати. Але соціал-націоналіст бореться зі своїм страхом протягом усього життя та перемагає його щодня, а всі решта рано чи пізно капітулюють – хтось одразу, хтось поступово.

Соціал-націоналіст – переконаний і послідовний ідеаліст, що не ставить матеріальний добробут основним пріоритетом життя. Накопичення багатства шляхом нетрудових доходів чи визискування співвітчизників українців соціал-націоналіст вважає злочином проти Нації. Хизування дорогими автомобілями, поїздками на екзотичні острови з гламурними подругами та напихання елітним комбікормом у фешенебельних ресторанах в ситуації, коли більшість українців живе від зарплати до зарплати є елементарним свинством. Через це соціал-націоналісти не люблять бариг. Через це, а не тому, що заздрять їм, як гадають бариги. Хід думок людей, мозок яких знаходиться в шлунку, або в іншому неправильному місці, революційного соціал-націоналіста не цікавить.

Революційному соціал-націоналісту життєво необхідно спати, коли інші працюють, та працювати, коли інші сплять. Саме в цей спосіб він здобуває необхідний час і натхнення для здійснення розмаїтих антисуспільних вчинків, аби зайвий раз продемонструвати суспільству його недосконалість, а пересічним обивателям – марноту їхнього буття. Аби уникнути експлуатації з боку тоталітарно-капіталі-

стичної системи, соціал-націоналіст заробляє на хліб виключно творчою, або науковою працею, в крайньому випадку – розмаїтими формами експропріаційної креативності. В ситуації, коли весь національний продукт присвоюється окупантами та їх лакеями з метою подальшого геноциду нації, працювати для того, аби створювати щось реально цінне, означає підтримувати своєю працею ворогів. Коли в ході соціал-національної революції буде створено добровільні трудові армії для порятунку національної економіки від краху та для забезпечення комфортного середовища проживання титульної нації, соціал-націоналіст буде завжди попереду інших, заливаючи бетон на автострадах, розбираючи архаїчні заводи на металобрухт, зводячи фундаменти будинків та висаджуючи дерева. Поки ж існує система окупаційної влади, що займається геноцидом українців, праця на її користь є злочинним колабораціонізмом.

Так звані "успішні українці" вважають революційних соціал-націоналістів пропащими ідеалістами, мегаломанами, небезпечними блазнями, маргіналами й провокаторами. Не надто розумно. Особливо тому, що одного дня соціал-націоналісти ввічливо, але переконливо постукають в двері їхніх затишних офісів та фешенебельних котеджів. І тоді доведеться відповідати на чимало незручних запитань.

"Маленькі українці" не розуміють та бояться соціал-націоналістів. Через наш радикалізм, готовність до прямої дії, безкомпромісну відданість Ідеї, яка виглядає для звичайних людей фанатизмом, через відкидання нами дрібнобуржуазних цінностей стабільності та спокою. Вони не розуміють, що саме ми захищаємо їх від зла та кривди, здатних поневолити та розтоптати будь-кого.

Так звані українські інтелектуали бояться і ненавидять нас за те, що ми хочемо революції, а не дискурсів, вуличних боїв, а не парламентської балаканини, остаточного вирішення всіх питань, а не жалюгідних компромісів. Вони звинувачують нас у "провокаторстві", "ксенофобії", "інтелектуальній обмеженості", "створенні картинки для російських телеканалів", "упередженості та фобіях", "підігруванні агентам Лубянки", бажанні "скомпрометувати Україну перед цивілізованим світом", "полюванні на відьом"…тощо. Соціал-націоналіст може порадити цим розумникам стулити пельку. Інакше буде боляче. Бо нічого цінного для Батьківщини, окрім сумнівної якості органічних добрив, ці "інтелектуали"-паразити і так не продукують.

Українофоби ненавидять революційних соціал-націоналістів просто за фактом свого та нашого існування: нам надто тісно на одній планеті, тому за логікою видового виживання ми просто повинні їх перемогти. Без зайвих слів та пафосу українофобія повинна бути знищена в нинішній Україні та карно переслідуватись в Україні майбутнього.

Соціал-націоналіст – це останній заслін Нації перед тотальним поневоленням і геноцидом. Тільки такі, як ми, здатні зупинити катастрофічний вал поразок, розірвати прокляте замкнене коло розчарувань, підняти стяг Ідеї Нації на вершину перемог та розпочати тріумфальну Українську реконкісту.

Майбутнє належить нам. Інакше воно просто нам не потрібне.

Автор: Нахтігаль

ЖИЖИЙ ОСКАЛ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Те, що відбувається зараз в країні - не просто руйнування, а підготовка ґрунту для нового будівництва. Щоправда, справжній об'єкт будівництва ще не названий, але його силует вимальовується дедалі чіткіше, поступово розкриваючи свою сутність. Сьогодні нам вже не говорять про побудову капіталізму, а дедалі відвертіше називають те, що відбувається в Україні глобалізацією. Та все ж, розшифрувати кінцеву мету проекту поки не ризикують. А мета полягає в побудові єдиної всесвітньої держави з єдиним урядом, єдиним простором, єдиною валютою, єдиним народом, культурою тощо. Тільки в цьому контексті стає зрозумілим сенс реформ, що проводяться в країні.

Для побудови всесвітньої держави необхідно послабити суверенітет окремих країн. Саме цей процес спостерігається зараз у всьому світі, у тому числі і в Україні.

Влада поступово переходить до транснаціональних корпорацій (ТНК) і міжнародних організацій. У нині чинній конституції України, втім, як і в решті законодавства країни, прописаний пріоритет міжнародного права над національним законодавством. Отже, ми вже не зможемо жити за законами своєї країни, якщо вони будуть суперечити міжнародним. Всі національні валюти теж послаблюються і прив'язуються до долару, виконуючого роль всесвітньої валюти. У перспективі планується перехід на єдині електронні гроші, про що не раз повідомлялося в ЗМІ. У всьому світі прискореними темпами проводиться поголовна нумерація громадян із заведенням на них електронних досьє. Тобто, створюються умови для тотального контролю над кожною людиною. У нашій країні це здійснюють шляхом нав'язування людям ідентифікаційних податкових номерів (ІПН). Наступним кроком стане введення систем для контролю над людьми - біометричні паспорти, мікрочіпи-імплантанти, єдині бази даних з повною інформацією про людину, зокрема, конфіденційною.

В рамках підготовки недавнього самміту «великої вісімки» відбулася зустріч журналістів з одним з ідеологів побудови «нового світового порядку» професором Університету Джорджа Вашингтона (США) Амітаєм Етціоні. Приводом для зустрічі став вихід в світ нової книги доктора Етціоні, в якій автор розкриває перед міжнародним співтовариством перспективи «безболісного» переходу до всесвітнього уряду. Процес формування світового уряду і створення на планеті Земля єдиного наднаціонального суспільства доктор Етціоні вважає «історично неминучим і природним». Не випадково на зустрічі «великої вісімки» було вирішено розробити, протягом року, єдині всесвітні стандарти для національних паспортів з мікрочіпами. Документи нового покоління міститимуть ідентифікаційний номер (особистий код) і біометричні характеристики власника - відбитки пальців, дані про геометрію руки, малюнок райдужної оболонки ока, інформацію щодо геометрії обличчя та інше. Ці параметри зберігатимуться у всесвітній базі даних під цифровим кодом, привласненим людині. Таким чином, особистий код є ключем доступу до електронного файлу-досьє на конкретну людину, що містить про нього найрізноманітнішу інформацію, у тому числі і суто конфіденційного характеру - його погляди, світогляд, звички, дані медичного характеру та інше. Біометрія необхідна для обчислення цього коду на перехідному етапі, поки людина (її тіло) сама не стане смарт-картою. Залишається тільки нагадати, що,

при знятті біометричних характеристик у людини, дуже легко нанести їй на лоба або руку невидиме зображення. Такі технології вже існують в США, Швеції і інших країнах з початку 70-х років XX століття. Проте організатори сатанинського царства йдуть ще далі: у ряді країн світу - Мексиці, Бразилії, Іспанії та інших - почалося масове впровадження мікрочіпів, що імплантуються в тіло людини. Це - мікропроцесорні пристрої що перепрограмовуються, через які можна впливати на підсвідомість і життєво важливі центри організму людини, а також, визначати її місцезнаходження на поверхні землі з точністю до одного метру і до декількох метрів під землею. Імплантація мікрочіпу нагадує впровадження «електронного шпигуна», що діє в людському організмі. Інтегрований в організм чіп не можна забути, втратити або передати «в тимчасове користування». Чіп дозволить завжди визначити, де знаходиться людина, спецелемент подасть певний сигнал і навіть включить стільниковий телефон, якщо він вимкнений. Кожен чіп містить ідентифікаційний код, призначений для зв'язку з базою даних зовнішньої комп'ютерної системи. Чіп (імплантат) замінює собою готівку і кредитні карти, будучи, свого роду, «підшкірним» гаманцем. Скоро це нововведення дійде і до нас. Відомо, що подібні технології вже успішно застосовуються в Мексиці і Іспанії.

Міністерство охорони здоров'я України не інформує українців про реальні наслідки застосування технологій автоматичної ідентифікації з використанням перепрограмуємих мікропроцесорних пристроїв (мікрочіпів), що імплантуються, для здоров'я людини. Зокрема, приховується те, що, за допомогою мікрочіпу, можна впливати на свідомість людини, на її психофізіологічний стан, можна викликати гостре порушення мозкового кровообігу, блокаду дихального центру і, таким чином, просто вбити людину. Відомо, що мікрочіп, по суті, є перепрограмуємим радіопередавальним комп'ютерним пристроєм, основним завданням якого є, за запитом ззовні, повідомити системі, що ініціювала запит, ідентифікаційний номер радіочастотним способом. Доведено, що ступінь захищеності комп'ютерних систем від злому - досить низька. Крім того, робота таких пристроїв, відбувається дистанційно, що ще більше підвищує ступінь ризику незаконного втручання в їх роботу. А генератор імпульсів, в певних режимах, може негативно впливати на життєво важливі центри центральної нервової системи людини. Загроза життю, як для кожної окремої людини, так і для існування нації, є абсолютно очевидною. Ця інформація умисно не доводиться до населення України. У засобах періодичного друку і на телебаченні рекламуються тільки передбачувані «позитивні» сторони застосування технологій автоматичної ідентифікації з використанням мікропроцесорних пристроїв, що імплантуються в тіло людини. Більш того, вже є повідомлення про застосування подібних технологій в країнах Східної Європи. До того ж, мікрочіп, що використовується як засіб автоматичної ідентифікації, несе в собі ідентифікаційний номер людини, як єдину індивідуалізуючу його ознаку. Даний факт є грубим порушенням основних прав людини (верховенство яких так часто проголошується виродками демократами). Куди подівалася вся їх демократична демократія, адже згідно її ж законам, обов'язком державних органів є захист гідності особи та право на ім'я?

Разом з побудовою електронного концтабору для всіх громадян України, в парламенті країни ведеться посилена робота по законодавчому закріпленню норм, що дозволяють безперешкодно продавати величезні території. Посилено проштовхуються закони, які дадуть право на купівлю землі іноземцям. Якщо це відбудеться, ми за мить можемо втратити власну країну, виявившись «громадянами світу», тобто, все тієї ж єдиної держави, керованої

всесвітнім урядом.

Автори реформи освіти, що планується, навіть не особливо приховують, що вона має на меті уніфікацію нашої освіти із західною. Це і перехід на 12-річку, і єдина система екзаменаційного тестування (яка, окрім всього іншого, різко знижує рівень знань), і скорочення кількості годин на вітчизняну літературу, історію і рідну мову, з одночасним збільшенням годин відведених на англійську.

Останнє багатьом здається незрозумілим і навіть абсурдним. Але, в аспекті глобалізації, все цілком логічно: оскільки глобалізаційні процеси очолює США, і саме англійська мова покликана стати основною в майбутній всесвітній державі. А, щоб людям легше було стати громадянами світу, потрібно нейтралізувати національну ідентичність народу, придати забуттю його історію, національну літературу, національну мову. Готується, а частково вже і реалізується, реформа охорони здоров'я, що зводиться, зрештою, до позбавлення більшості українців всякої надії на медичну допомогу. Погіршення медичного обслуговування в сучасних умовах, неминуче призведе до ще більш різкого зростання смертності, яка і без того вже прийняла характер епідемії. За оцінками експертів, реформа охорони здоров'я може в найближчому майбутньому скоротити населення нашої країни на дві третини. Скорочення корінного населення - одне з найважливіших завдань на шляху до побудови всесвітньої держави. Саме тому в Україні вже створені нестерпні умови для народження і виховання дітей. Паралельно держава активно насаджує і підтримує служби «планування сім'ї», що здійснюють геноцид на нашій території. Адже, розбещення дітей і молоді пропагандою «безпечного сексу», а також аборти, контрацепція і стерилізація, що виконуються даними службами, зовсім не сприяють приросту населення. Для маскування, слідуючи розпорядженням ліберальних інструкторів, служби планування сім'ї часто вбудовані в систему охорони материнства і дитинства. Проте це аніскільки не зменшує їх геноцидної суті. Вимирання населення все наполегливіше пропонується компенсувати не шляхом поліпшення умов для народження дітей, не шляхом заборони абортів (саме така заборона, прийнята недавно в Польщі, різко поліпшила демографічну ситуацію), а за рахунок притоку іммігрантів. По одному зі сценаріїв, розробленому нещодавно в ООН, - міжнародній організації, що наполегливо втілює у життя ідею створення всесвітньої держави, - за найближчих 50 років країни Східної Європи повинні будуть прийняти на своїй спустошуваній території 253 млн. «кольорових» емігрантів. Розпродаж землі, реформи освіти і охорони здоров'я, служби «планування сім'ї» вельми сприятимуть такій «заміщуючій демографії». В результаті, Україна перетвориться на збіговисько людей, відірваних від свого національного коріння і таких, які нічого не мають проти об'єднання всіх держав в одну. Більша частина глобалістських ініціатив (впровадження ІПН, реформи освіти і охорони здоров'я) реалізується у нас на гроші Всесвітнього банку. У разі перемоги «глобалізаторів», ми опинимося в світі, де добро і зло назавжди поміняються місцями.

Люди, що зберігають прихильність традиційним національним цінностям, будуть остаточно зараховані в маргінали під різними етикетками: «фашисти», «неонацисти», «злочинці», «фундаменталісти», «ізоляціоністи» і так далі. Панівними ж стануть сатанинські «цінності», що припускають повну легалізацію наркотиків, педофілії, гомосексуалізму і інших збочень, розгул жорстокості, садизму і тому подібного. Отже, під оболонкою прогресу, почнеться по суті доба регресу - повернення до «кам'яного віку» і неминуча загибель.

Останнім часом вітчизняні «громадяни світу» помітно активізувалися. Незабаром вони підуть на прорив, і чи вдасться їм це, залежить від кожного з нас. Без згоди українського народу створити всесвітню державу неможливо. Саме тому, автономним правим - авангарду української нації необхідно виступити єдиним фронтом проти глобалістів-реформаторів, ведучи невпинну роз'яснювальну роботу в масах, а також на всіх рівнях суспільного життя, борючись проти ублюдочної антинаціональної влади, що обіцяє Україні «гідне» місце в так званому «єдиному світовому просторі», в якому немає і не буде місця для нашої мрії, для національної держави - України!

Автор: Макс

ЯК ПРИЄДНАТИСЬ ДО АВТОНОМНОГО РУХУ

Ти дотримуєшся таких самих поглядів як і ми? Ти прочитав журнал і хочеш приєднатись до нашого руху? Все просто. Від тебе не вимагається куди-небудь подавати свої документи і тому подібне. Геть формальності!

Все, що від тебе вимагається:

- Пропагувати ідеї автономних правих
- Брати участь в русі і його розвитку
- Бути соціально і політично активним

З чого почати:

Автономне товариство. У вас є надійні товариші, які поділяють наші спільні ідеї і готові діяти? Чудово! Створіть з ними своє автономне товариство. Для цього не потрібні якісь формальності, бюрократичні заморочки, властиві процесу реєстрації. Віднині єдиним визначним фактором стане ваше спільне рішення – вести політичну боротьбу. Методика і планування цієї боротьби на місці буде залежати від вас і ваших спільно прийнятих рішень. При цьому пам'ятайте! Ваше автономне товариство – це не клуб любителів пива, а об'єднання реально діючих політичних активістів, які регулярно проводять загальні зібрання, на яких відбувається планування майбутніх акцій і аналіз минулих. Коли ви будете мати можливість, то створіть інтернет-сторінку свого товариства. Регулярно наповнюйте її, і спільно ми зможемо створити цілу мережу сайтів, що допоможе комунікації, а значить співпраці і командній роботі всіх автономних правих.

Якщо з якихось причин ти ще не знайшов ідейних товаришів в своєму місті, не засмучуйся. Дій самостійно! Кожен активіст – це частка майбутнього успіху для всього автономного руху. А в пошуку товаришів може допомогти форум на нашому сайті.

Що робити:

Пропаганда. Розповідайте, обговорюйте і пропагуйте наші ідеї всім: друзям, співробітникам на підприємстві, знайомим і незнайомим. Можете розповсюджувати диски з відео, аудіо і текстовими матеріалами, писати статті, вірші, малювати графіті, трафарети, клеїти стікери, кидати в поштові скрині листівки, вішати банери на мостах та інших видних місцях, «піарити» в інтернеті і т.д.. Поширювати наші ідеї всіма можливими способами. Для цього використовуйте матеріали з сайту reactor.org.ua. Людей, які вже поділяють наші ідеї, агітуйте долучатись до нашого руху.

Пряма дія. Може бути двох напрямків:

- Акції соціальної дії – від вилову антисоціальних та антинаціональних елементів на вулиці і до організації публічних демонстрацій, участі в боротьбі трудящих за свої права, також в благодійних заходах, як допомога домам престарілих, прибирання парку, допомога тваринам в притулках і т.д. Все, що зробить суспільство чистішим, подасть приклад для інших як треба боротись за свободу і долати несправедливість.
- Антисистемні акції. «Поджигай, разрушай этот либеральный рай!». Без коментарів. Мета цих акцій – розхитування і дискредитація антинаціональної капіталістичної системи. Для більшої інформації можна скористатись пошуковими системами і форумом.

Активізм. Будь активним! Приймай участь в спільних загальних акціях автономних правих: маршах, мітингах, демонстраціях; організовуй локальні місцеві акції. Підбадьорюй до дій своїх товаришів. Знімайте на відео і фото всю свою діяльність, коли це тільки можливо, і висилайте нам на сайт. Це дуже важливо! Ваші фотографії і відео будуть стимулювати до дії всіх інших. Висвітлення своєї діяльності – це теж пропаганда.

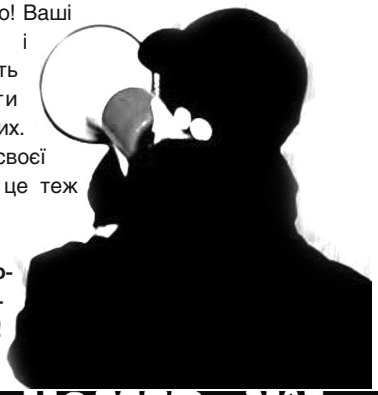

Вперед, автоном! Пропагуй і борись!